

Nội san tập đặc biệt

DẤU ẤN 60
NĂM
1958-2018

■ Thành lập
Trường THPT Hùng Yên

~~Team D3three~~

Bí thư chi đoàn: **Nhu Ý**
Lớp trưởng: **Thanh Lương**

● Mời các bạn cùng đón đọc

LỜI NGỎ

Trong thời khắc giao hòa, đất trời hội ngộ, vạn vật sinh sôi, lòng người khai mở thì trong trái tim bé nhỏ mỗi con người lại rộn lên những cung bậc của ngọt ngào và đắm say. Tất cả tâm tư đều dồn hướng về tổ ấm yêu thương như quy luật máu chảy về tim ngàn đời bất biến. Thời khắc đầu năm mới – năm 2019 là dấu ấn quan trọng đối với tổ ấm thầy trò trường THPT Hưng Yên tỉnh Hưng Yên: Kỷ niệm 60 năm thành lập Trường (1959– 2019).

Cuộc đời con người như một dòng chảy bất tận, trôi qua biết bao miền đất lạ. Có chảy qua đồi núi, ghềnh thác thì nước mới thấy mình mạnh mẽ; có xuôi về đồng bằng êm ả thì nước mới toát lên vẻ mềm mại, hiền hòa. Trường THPT Hưng Yên cũng vậy, phải trải qua thử thách, phải vượt qua bao khó khăn thì mới hiểu rõ chính mình, mới nhận ra giá trị của cuộc sống!

Đã 60 năm trôi qua, dưới mái trường THPT Hưng Yên thân yêu có biết bao thế hệ học trò rời ghế nhà trường đã trưởng thành và cất cao đôi cánh ước mơ trên khắp mọi miền của Tổ quốc, đóng góp không nhỏ vào công cuộc bảo vệ, xây dựng và phát triển đất nước; đã có những thầy cô mang theo nhiều kỷ niệm buồn vui trên bục giảng, với đồng nghiệp, bạn bè. Sáu mươi năm, trường THPT Hưng Yên từng bước trưởng thành với sự cố gắng nỗ lực của thầy cô và học trò để khẳng định mình đối với sự nghiệp giáo dục. Thời gian ấy để lại trong trái tim chúng ta bao tình cảm thân thương, niềm tự hào với những thành tích đã đạt được trong sự nghiệp trồng người. Trong gian khổ mới hiểu được lòng nhau, mới hiểu được tâm huyết và tình cảm của thầy cô giáo dành cho nhau, dành cho học trò và mái trường thân yêu ở vùng đất cao nguyên gian khó này. Các em học sinh đã xa trường, xa lớp, nay có dịp về lại thăm trường, được nhìn nắng đầu xuân soi bóng hàng thông trong tiếng gió du dương rì rào sớm chiều để sống lại một thời thương mến, một thời áo trắng tinh khôi.

Chào mừng Kỷ niệm 60 năm thành lập, Ban biên tập xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc tập san **“Trường THPT Hưng yên – 60 năm xây dựng và phát triển”**. Ở đây hầu hết là bài viết của các học sinh về quá trình phấn đấu, trưởng thành và phát triển của nhà trường, về những kỷ niệm vui buồn, những tâm tư tình cảm trong nghề dạy học cũng như gắn bó với ngôi trường thân yêu, sự biết ơn của chúng em đối với công lao dạy dỗ của các thầy cô giáo... Đôi khi câu văn chưa thật trau chuốt, lời thơ còn mộc mạc, mong bạn đọc hết sức thông cảm góp ý chân thành và chào đón như một niềm hân hoan đầy hy vọng.

Xin chân thành cảm ơn!

NGÀY ĐẦU

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi để lại cho con người ta nhiều dư âm vang vọng. Và rồi, nó đã khắc lên trái tim mỗi cô cậu học trò niềm say sưa ngây ngất trong những kỉ niệm một thời. Thế là đã chia tay với những tia nắng hát lên theo từng tiếng ve, chia tay với chùm hoa phượng vĩ, với màu khăn quàng đỏ thắm trên vai, đặt lại bao niềm nhớ nhung, nuối tiếc dưới mái trường Trung học cơ sở. Giờ đây, ngưỡng cửa thời gian của những thử thách dưới mái trường Trung học phổ thông đang rộng mở chào đón chúng ta. Trong cái không khí mát mẻ của những cơn mưa đầu thu, lòng tôi lại nao nức những kỉ niệm mơ màng của buổi tựu trường.

Kết thúc một đường đua dài với nhiều dấu ấn khó phai, kể từ giờ phút này, tôi – bạn và tất cả chúng ta sẽ bắt đầu từ một chân trời mới trong cuộc hành trình vươn tới đỉnh cao của tri thức. Khép lại những giây phút lén nhìn qua ô cửa sổ ngắm những chùm phượng vĩ xanh non, những nhánh bàng lẳng tím biếc mà lòng ao ước đến khoảnh khắc được thỏa mình “quật phá” trong mùa hè nắng cháy. Mới đó mà cũng chỉ còn thưa thớt vài chùm hoa phượng nở muộn, vài cành bàng lẳng còn sót lại và đâu đó không còn bản đồng ca râm ran mùa hạ nữa! Ánh nắng oi bức, chói chang đã “chạy trốn”, để lại theo sau là cái không khí mát mẻ của mùa thu. Điều đó cũng có nghĩa mùa tựu trường đã điểm, tiếng trống trường chuẩn bị ngân vang, ngưỡng cửa Trung học phổ thông đã đến. Tôi thật tự hào và vui mừng

biết bao khi mình được học dưới mái trường mang tên THPT Hưng Yên – nơi đã để lại những kỉ niệm khó phai trong những ngày vui chơi – học tập. Tôi quên thế nào được những cảm giác trong sáng ấy nảy nở trong lòng tôi như mấy cánh hoa tươi mỉm cười giữa bầu trời quang đãng.

Tháng Tám – tháng giao mùa từ cuối hạ đến đầu thu – cái khoảnh khắc mà lá vàng bắt đầu rơi cuốn theo hương ổi gãy đánh thức cả một miền kí ức thì đó cũng là phút giây tôi bước vào cánh cửa của một thế giới hoàn toàn khác – một thế giới muôn màu muôn vẻ. Tất cả những điều ấy sẽ để lại trong tôi một kí ức khó phai của buổi đầu tựu trường. Tôi sẽ phải làm quen dần với môi trường ở đây bởi những thử thách trên con đường đó sẽ khác hoàn toàn con đường tuổi thơ ở cấp Trung học cơ sở. Tôi vẫn nhớ như in buổi đầu bước vào cái thế giới muôn màu muôn vẻ ấy. Ngày đầu tiên đến với mái trường Trung học phổ thông Hưng Yên I không phải là một ngày đẹp trời trong không khí mát mẻ của mùa thu, cũng không phải tiết trời oi ả, nóng nực của mùa hạ mà là một ngày nắng ấm – khoảnh khắc đẹp nhất của giây phút chuyển mùa. Một bầu trời trong xanh hiện ra với những đám mây bàng bạc trôi nhẹ dưới ánh bình minh, từng vạt nắng bắt đầu trải dài trên khắp nẻo đường, ngõ xóm. Tôi thấy mình như lớn hơn, trưởng thành hơn và dường như xuất hiện trong tôi là một cảm giác lạ lùng, xốn xang biết chừng nào!

Hồi tưởng lại điều này trong những năm về trước – thời điểm đang còn thỏa sức nô đùa dưới mái trường Trung học cơ sở thân yêu. Sau ba tháng hè “quậy phá”, chúng tôi trở lại với mái trường thân quen, với những hàng cây, ghế đá thấm nhuần bao kỉ niệm. Nhưng bây giờ, trước mắt tôi không còn là những hàng cây, ô cửa in đậm kỉ niệm nữa mà là một chân trời mới lạ. Lúc này, hình cảnh đầu tiên hiện lên trước mắt tôi là hai hàng dừa trong khuôn viên như “đội ngũ lễ tân” dẫn lối vào trường. Hàng chữ “Trường Trung học phổ thông Hưng Yên chào mừng các em học sinh lớp 10” chạy trên bảng điện tử làm tôi càng thêm hãnh diện, vui sướng khi được trở thành một thành viên của đại gia đình Hưng Yên. Từ cổng trường đi vào, hình ảnh đầu tiên hiện ra là dãy nhà hai tầng hình chữ U cùng những bồn hoa, cây cảnh được cắt tỉa gọn gàng. Toàn bộ khung cảnh của trường hiện lên trong nắng sớm thật đẹp và uy nghiêm. Mọi thứ ở đây hoàn toàn mới mẻ và xa lạ! Bằng lòng tự tin và kiêu hãnh của một thành viên mới, tôi bước vào trường và điều đó cũng đã đánh dấu một bước khởi đầu mới trong chặng đường dài.

Vào đến trường, nhìn những chùm hoa phượng nở muộm, những cánh hoa bằng lăng tím biếc, từng hàng ghế đá, tôi lại nhớ những kỉ niệm khó phai của tuổi học trò. Nhìn những chú chim non đang ríu rít hót, xen vào đó là những tiếng ve còn sót lại của khoảng trời mùa hạ, lòng tôi lại trào dâng nhiều cảm xúc phức tạp. Trong khoảnh khắc ấy, tôi lại bắt gặp “lũ quỷ” học chung từ lớp sáu. Và điều đó cũng là điểm khởi đầu cho một tình đoàn kết, là cánh cửa thời gian để tìm lại quá khứ với những mong ước kỉ niệm một thời.

Kể sau ngày đầu tiên đầy cảm xúc ấy là hai tuần học – mở ra bao thử thách, là cơ hội để cho các thành viên mới được làm quen với môi trường học mới, bạn mới, thầy mới trước khi chính thức cho một cuộc đua. Hai tuần học kể ra là ít so với quãng thời gian bốn năm ở trường Trung học cơ sở, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi ấy đã gắn kết bao kỉ niệm, bao tình bạn bè gắn bó từ nhiều vùng đất khác nhau về đây học tập. Và dường như, những tiếng cười đùa hồn nhiên trong giờ ra chơi, những tiếng nói chuyện vui vẻ đã làm cho giữa mọi người không còn khoảng cách. Tất cả điều đó đã xua tan đi sự rụt rè, e ngại của những buổi đầu làm quen. Không chỉ vậy, trong lòng tôi cũng như bao bạn khác đã đầy ắp những hình ảnh không kém phần thân thương về ngôi trường, thầy cô nơi đây. Nét mặt hiền dịu, giọng nói ấm áp làm cho tôi thêm tự nhiên và trân trọng hơn về gia đình thứ hai này. Chắc hẳn, đây không chỉ là cảm giác của riêng mình tôi mà còn là của bao lớp thế hệ học sinh trong những ngày đầu ở trường mới.

Sau hai tuần học với những dấu ấn khó phai, chúng tôi được trở về với gia đình nhỏ của mình để bắt đầu tiến bước trên đường đua đầy cam go, thử thách. Điều làm tôi vui sướng hơn cả là khi được học tập và vui chơi tại mái nhà 10Dc3. Trong lòng tôi lúc này không có gì hơn sự vui sướng, niềm phấn khởi, tự hào. Bài học đầu tiên của chúng tôi tại gia đình bé nhỏ, thân yêu này là những hiểu biết về đại gia đình THPT Hưng Yên – nơi nuôi dưỡng bao ước mơ của những thế hệ học trò – là nơi chúng tôi có thể đặt niềm tin và trao đi những ước mơ, hi vọng và gặt về những thành công ở phía chân trời mới

Mục lục

Trang

1.Lời ngỏ

T2

2.THPT Hưng Yên 60 năm xây dựng và phát triển

T5

3.Người đưa đò

T14

4.Cảm ơn mẹ đã đến bên chúng con

T16

5.Cơ hội bỏ quên

T18

6. Chia sẻ thật , cảm xúc thật

T20

7.Truyện cười

T22

8.Chúng tôi đã từng như vậy .

T27

9. Dám bạn tôi tuy không hoàn hảo, nhưng...

T29

10. Thanh xuân , chúng ta đã mất gì ??

T31

Trưởng ban biên tập
DƯƠNG HỒNG DIỆU

Trường THPT Hưng Yên – 60 năm xây dựng và phát triển

Trong lịch sử phát triển của Ngành Giáo dục Đào tạo tỉnh Hưng Yên, trường THPT Hưng Yên là ngôi trường được thành lập sớm nhất, được xây dựng trên mảnh đất “địa linh nhân kiệt”, nơi có truyền thống Văn hiến hiếu học, từ đó nhà trường có điều kiện giáo dục các thế hệ học sinh kế thừa và phát huy truyền thống của cha ông. Nhà trường được thành lập vào tháng 9/1959 theo Quyết định của UBND tỉnh Hưng Yên và được đặt tại khu vực Chợ Gạo. Với tên gọi trường cấp III Hưng Yên, khi mới thành lập, trường chỉ có hai mái nhà tranh vách đất với 5 lớp học, trong đó có 4 lớp 8 tuyển sinh mới và 1 lớp 9 gồm học sinh là con em Hưng Yên đang học ở Hải Dương và Thái Bình chuyển về. Qua 5 lần thay đổi vị trí, từ năm 1994 - đến nay trường tọa lạc tại 168 - đường Phạm Ngũ Lão - phường Quang Trung - TP. Hưng Yên.

Trường THPT Hưng Yên – số 168 Phạm Ngũ Lão

Trong những năm đầu thành lập, mặc dầu nhà trường gặp rất nhiều khó khăn, cơ sở vật chất của trường còn thiếu thốn, chiến tranh ác liệt, nhưng thầy, trò nhà trường đã không ngừng phấn đấu tu dưỡng và rèn luyện, quyết tâm thực hiện lời dạy Bác Hồ “Đù khó khăn đến đâu cũng phải quyết tâm dạy tốt và học tốt”. Trường THPT Hưng Yên là nơi khai sinh ra phong trào phấn đấu trở thành tập thể học sinh XHCN đầu tiên của miền Bắc

và có những điển hình giáo dục toàn quốc - Đó là lớp 9B của cô giáo chủ nhiệm Nguyễn Thị Diễm, tập thể được nhận cờ Nguyễn Văn Trỗi đầu tiên trong cả nước.

Tập thể Giáo viên trường THPT Hưng Yên trong lễ khai giảng năm học mới 2006-2007

Truyền thống lịch sử của nhà trường đã gắn liền với lịch sử hào hùng của cách mạng Việt Nam. Trường THPT Hưng Yên đã đào tạo nên bao thế hệ học sinh đóng góp một phần không nhỏ nuôi dưỡng nhiều tài năng cho đất nước. Trải qua 60 năm xây dựng và phát triển, với những thành tích xuất sắc đã đạt được về công tác giáo dục, nhà trường đã được Đảng và Nhà nước trao tặng nhiều phần thưởng cao quý như:

- Cờ thưởng Nguyễn Văn Trỗi năm 1967

- 3 Huân chương Lao động hạng Ba các năm 1967, 1969, 1994

- Huân chương Lao động hạng Nhì năm 2002

- Cờ thi đua Chính phủ năm 2003

- Huân chương Lao động hạng Nhất năm 2004

- Năm 2005, trường đạt danh hiệu Trường chuẩn quốc gia đầu tiên khối THPT của tỉnh Hưng Yên.

- Bằng khen của Thủ tướng Chính phủ các năm 1968, 1970, 2010

- Năm 2009, trường được nhận Cờ thi đua Chính phủ lần 2 và Bằng khen của Bộ Giáo dục và Đào tạo về xây dựng đơn vị "Trường học thân thiện - Học sinh tích cực".

- Năm 2011, trường được đánh giá là trường dẫn đầu ngành GD & ĐT Hưng Yên và được nhận Cờ thi đua của UBND tỉnh Hưng Yên.

Đồng chí Đỗ Xuân Tuyên - Phó Bí thư thường trực Tỉnh ủy Hưng Yên - Chủ tịch HĐND tỉnh Hưng Yên tặng hoa chúc mừng thầy và trò nhà trường nhân dịp Lễ khai giảng năm học 2017-2018 trường THPT Hưng Yên

Ngodị ra, nhà trường còn được UBND tỉnh Hải Hưng cũ, tỉnh Hưng Yên, Bộ GD & ĐT tặng nhiều Cờ, Bằng khen và các danh hiệu cao quý khác. Nhà trường nhiều năm liên tục được đánh giá là Trường tiên tiến xuất sắc. Nhà trường đã vinh dự được Bộ trưởng Bộ GD & ĐT về thăm 2 lần. Đặc biệt, nhân dịp khai giảng năm học 2003 - 2004, Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An đã về thăm và dự khai giảng cùng với thầy và trò nhà trường.

Nhìn lại chặng đường 60 năm qua, nhà trường đã đào tạo được gần 2 vạn học sinh. Nhiều cán bộ, học sinh trưởng thành từ mái trường này đã trở thành những giáo sư, tiến sĩ, những nhà chính trị, những tướng lĩnh, những kĩ sư, những y bác sĩ, ... có đóng góp quan trọng cho sự nghiệp xây dựng và bảo vệ tổ quốc. Nhiều đồng chí đã trở thành cán bộ lãnh đạo cao cấp của Đảng và Nhà nước như:

- Đồng chí Trần Đình Hoàn - nguyên Ủy viên Bộ Chính trị, bí thư Trung ương Đảng, Trưởng ban Tổ chức Trung ương là học sinh nhà trường khóa đầu tiên (1959 - 1962).
- Đồng chí Phạm Đình Phú - nguyên Ủy viên Trung ương Đảng, nguyên Bí thư Tỉnh ủy Hưng Yên, là học sinh nhà trường khóa 1962 - 1965.
- Đồng chí Trần Bích - Thiếu tướng, Phó giám đốc Học viện chính trị Bộ quốc phòng, là học sinh khóa 1962 - 1965.
- Đồng chí Trần Bành - Thiếu tướng, Cục trưởng cục tài vụ, Tổng cục Hậu cần, là học sinh nhà trường khóa 1962 - 1965.
- Đồng chí Đoàn Trọng Đình - Phó chủ tịch UBND tỉnh Hưng Yên, học sinh khóa 1961 - 1964.
- Đồng chí Đào Ngọc Nam - Tổng giám đốc Tổng công ty LICOJI - Bộ Xây dựng - là học sinh khóa 1962 - 1965.
- Đồng chí Đại tá Lê Thế Biểu - Viện trưởng viện 7 - Bộ quốc phòng, học sinh khóa 1963 - 1966.
- GS.TS Nguyễn Việt Thịnh - nguyên Hiệu trưởng trường Đại học sư phạm Hà Nội, là học sinh khóa 1965 - 1968.
- Nhà giáo ưu tú, tiến sĩ Nguyễn Khắc Hào - nguyên Giám đốc Sở giáo dục - Đào tạo, nguyên Phó bí thư thường trực tỉnh ủy Hưng Yên, nguyên là Hiệu trưởng nhà trường.

- Cô giáo Bùi Thị Tý, nhà giáo ưu tú, giải thưởng Cova Lepxcaia là giáo viên cũ của nhà trường.

- Cô giáo Đoàn Thị Thêu - nguyên Phó hiệu trưởng nhà trường, là Đại biểu quốc hội khóa IX..v.v...

Một Chi Đoàn của nhà trường trong Lễ Tổng kết - Khen thưởng năm học 2002-2003

Để tỏ lòng tri ân những người đi trước, để lớp lớp thế hệ học sinh không quên đạo lý "Uống nước nhớ nguồn", hướng tới kỷ niệm 60 năm ngày thành lập trường, Trường THPT Hưng Yên đã không ngừng cố gắng vươn lên để nhà trường phát triển toàn diện. Từ một mái trường với phòng học tranh tre, nứa lá, đến nay nhà trường đã được đầu tư xây dựng ngày càng khang trang với 1 khu Nhà hiệu bộ 4 tầng, 2 khu nhà 3 tầng, 1 khu nhà 1 tầng làm phòng học cho học sinh, 1 nhà đa năng cùng với các phòng học chức năng, khu vườn hoa, ghế đá, sân trường rộng rãi, thoáng mát đủ sức cho học sinh học tập và vui chơi.

CLB Bóng rổ của trường THPT Hưng Yên luyện tập tại trường

Cơ cấu tổ chức hiện nay: - Hiệu trưởng nhà trường: Ths. Đỗ Thị Giang

- Phó hiệu trưởng: Ths. Trần Thị Thúy Nga, Ths. Nguyễn Trọng Khải, Ths. Dương Văn Long.

Nhà trường có 86 cán bộ giáo viên, tất cả đều đạt chuẩn và trên chuẩn, trong đó có gần 20 người là thạc sĩ. Nhà trường luôn quan tâm, xây dựng đội ngũ nhà giáo đoàn kết, có phẩm chất đạo đức tốt, không ngừng nâng cao năng lực trình độ chuyên môn-nghiệp vụ nhằm đáp ứng nhu cầu đổi mới giáo dục hiện nay. Trong những năm gần đây, đứng trước đòi hỏi của sự nghiệp công nghiệp hóa, hiện đại hóa, xu hướng giao lưu và hội nhập quốc tế, đặc biệt là để đáp ứng những yêu cầu cấp thiết của sự nghiệp đổi mới giáo dục. Một trong những ưu tiên hàng đầu của nhà trường hiện nay là đẩy mạnh công cuộc đổi mới dạy học, ứng dụng mạnh mẽ công nghệ thông tin vào giảng dạy, dạy học theo định hướng năng lực và đổi mới phương pháp mới, lấy học sinh làm trung tâm để phát huy năng lực và phẩm chất học sinh.

Đội ngũ giáo viên của nhà trường tham gia Ngày hội trải nghiệm tại Trường ĐH Anh Quốc BUV năm 2019

Phát huy truyền thống hiếu học của nhà trường trong 60 năm qua, trường THPT Hưng Yên đã chứng tỏ nơi đây thực sự là cái nôi ươm mầm những tài năng khoa học cho quê hương đất nước. Mỗi năm học qua đi, đều đánh dấu sự trưởng thành vững vàng của nhà trường, về quy mô trường lớp, nhà trường hiện có 33 lớp với trên 1.300 học sinh phân bố ở hầu hết các phường, xã của thành phố Hưng Yên. Học sinh nhà trường có truyền thống chăm ngoan, hiếu học. Các em không những luôn hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ học tập, tham gia tích cực các hoạt động đoàn thể, các phong trào thi đua ở trong nhà trường mà còn hăng hái, nhiệt tình, hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ chính trị mà địa phương giao cho nhà trường như: tham gia các màn đồng diễn nhân dịp kỉ niệm thành lập tỉnh Hưng Yên, tham gia giải việt dã Báo Hưng Yên, tham gia Đại hội thể dục thể thao của tỉnh và

của thành phố Hưng Yên, tham gia Hội khỏe Phù Đổng ngành GD&ĐT tỉnh Hưng Yên, các lễ ra quân hàng năm của tỉnh đoàn Hưng Yên, v.v...

Với quan điểm giáo dục toàn diện học sinh, chú trọng cả kiến thức lẫn đạo đức, cả phẩm chất và năng lực học sinh của nhà trường khi đến lớp bên cạnh việc được thầy cô trang bị kiến thức thì còn được khuyến khích tham gia vào những hoạt động văn hóa văn nghệ, TDTT, các hoạt động trải nghiệm thực tế trong và ngoài tỉnh. Đặc biệt các em còn được khuyến khích, động viên tham gia vào các câu lạc bộ học tập như Câu lạc Bộ Tiếng Anh, Câu lạc bộ Khoa học Tự nhiên, Câu lạc bộ Khoa học Xã hội, CLB Nghệ thuật, CLB Thể dục thể thao, ... Qua những hoạt động giáo dục mang tính thực tiễn đó, nhà trường không những có điều kiện giáo dục tư tưởng, giáo dục truyền thống lịch sử cho học sinh, nâng cao kiến thức cho các em mà còn góp phần hình thành ở các em những năng lực thiết yếu cho cuộc sống mai sau.

Hoạt động của CLB Khoa học Xã hội tại Lễ khai giảng năm học mới 2018-2019

Thế hệ sau nối tiếp thế hệ trước, vun đắp thêm truyền thống tốt đẹp của nhà trường, để khi mỗi em học sinh có dịp ôn lại những kỷ niệm về mái trường yêu dấu luôn tâm niệm rằng:

"Hôm nay các em tự hào về Nhà trường - Ngày mai Nhà trường tự hào về các em".

Thầy và trò nhà trường tại ngày hội Toán học mở “Những mảnh ghép diệu kỳ” được tổ chức tại Trường THPT Hưng Yên. Kết quả: Trường THPT Hưng Yên giành giải 3 toàn đoàn.

NGƯỜI ĐƯA ĐỒ

Tôi không thể nào định nghĩa được tình thầy trò là gì! Phải chăng tình thầy trò có thể làm thay đổi cuộc sống của bạn dù chỉ là một phần nhỏ? Đó là một tình cảm mà bạn có thể tìm thấy được tại một khoảnh khắc nào đó trong cuộc sống. Chắc hẳn trong chúng ta ai cũng đã có một thời gắn bó bên mái trường, được học tập dưới sự dìu dắt, chỉ bảo tận tình của các thầy cô. Xúc động làm sao mỗi khi nhớ về hình ảnh những người giáo viên đã luôn ân cần dạy dỗ chúng ta nên người. “Cha mẹ cho ta hình hài, thầy cô cho ta cả tri thức”

Quả đúng là như vậy, công lao của thầy cô là to lớn biết nhường nào. Mà có lẽ là cả cuộc đời này, chúng ta cũng không thể nào đền đáp được hết. Chính các thầy cô là những người lái đò đưa những thế hệ học trò cập bến tương lai. Làm sao tôi có thể quên những ánh mắt ấm áp, dịu hiền của thầy cô – những ánh mắt luôn dõi theo hình bóng của từng đứa học trò bé nhỏ trong suốt cả quãng đời cắp sách đến trường. Hình ảnh những người cô giáo trong tà áo dài thướt tha. Những người thầy với vẻ mặt lúc nào cũng nghiêm nghị nhưng ẩn sâu bên trong nét mặt nghiêm khắc ấy lại chứa đựng cả một khoảng trời yêu thương rộng lớn đã để lại trong tâm trí những người học trò chúng tôi không biết bao nhiêu kí ức khó phai. Không chỉ vậy, điều gây ấn tượng nhiều nhất với tôi chính là nụ cười của các thầy, cô giáo. Đặc điểm này không hẳn là khiêm sa, cũng chẳng đặc biệt gì nhưng tôi lại vô cùng trân trọng những nụ cười ấy. Vì đó chính là sự động viên, khuyến khích mỗi khi tôi đạt điểm cao; là nguồn động lực giúp tôi vươn lên trong học tập. Mỗi khi tôi phạm lỗi, vẫn là khuôn mặt thân quen ấy nhưng giờ đây đã không còn những nụ cười vui vẻ của ngày nào mà thay vào đó lại là một ánh mắt nghiêm nghị. Mặc dù thầy cô không la hay trách mắng gì nhưng tôi như đọc được một chút buồn bã và thất vọng thoáng qua những đôi mắt kia. Những lúc như vậy, sao mà tôi cảm thấy ân hận quá! Ân hận vì chính tôi đã làm các thầy cô cảm thấy thất vọng. Nhưng cũng nhờ điều đó mà tôi nhận ra được những lỗi lầm thực sự của mình để sửa chữa. Đến tận bây giờ tôi mới nhận ra được một điều: không phải lúc nào các thầy cô cũng cười với chúng tôi nhưng chỉ cần những người thầy, người cô cười – một nụ cười yêu thương thì trong tôi bỗng dâng trào một niềm vui sướng, giống như tôi vừa làm được một điều gì rất lớn cho thầy cô. Sao lại có thể quên những nụ cười hạnh phúc, hay những nụ cười vỗ về, an ủi. Thầy cô ơi! Các thầy cô có biết rằng những nụ cười của các thầy cô lại chính là ngọn lửa hồng sưởi ấm những trái tim nhỏ bé non nớt của đám học trò chúng con hay không? Chỉ bao nhiêu đó cũng đã làm chúng con cảm thấy là mình quá may mắn hơn rất nhiều đứa trẻ khác. Bao gánh nặng về cuộc sống, công việc, gia đình và cả những đứa con thơ dại chúng tôi như chất chồng lên đôi vai của những người giáo viên.

Thật không thể nào có thể diễn tả được hết nỗi biết ơn sâu nặng của tôi đối với các thầy cô – những người luôn miệt mài bên những trang giáo án, truyền đến học trò chúng tôi những bài học hay và bổ ích; những người đã không quản nhọc nhằn giúp xây dựng một thế giới huy hoàng, một tương lai tươi sáng bằng con đường học vấn. Thế giới của tri thức nhân loại mới rộng lớn và bao la làm sao! Nhưng chính những người thầy người cô đã dẫn dắt chúng tôi bước vào một thế giới mà đối với thế hệ học sinh dường như là hoàn toàn mới mẻ và lạ lẫm.

Ôi! Nhớ làm sao cái ngày đầu tiên khi mới bước vào ngôi trường Hưng Yên thân yêu này, tôi cũng như bao cô cậu học trò khác, vẫn luôn mang bên mình một nỗi lo sợ, e ngại, có nhiều lúc cứ khép nép bên người thân, tưởng chừng như tôi vừa mới quay trở về cái ngày khai trường của năm tiểu học – ngày mà những đứa trẻ hồn nhiên, ngây thơ bắt đầu làm quen với những điều thú vị trong một thế giới diệu kì mới, là sự việc chứng tỏ một bước tiến của đời người.

Và rồi từng ngày trôi qua, tôi đã quen dần với mái trường này, nơi mà chúng tôi thường gọi là ngôi nhà thứ hai. Hình ảnh người thầy cô ân cần, tận tụy dạy cho chúng tôi không chỉ về kiến thức mà cả về những kĩ năng sống cần thiết không biết tự bao giờ đã trở thành một ấn tượng khó phai trong kí ức những cô cậu học trò tình nghịch ngày nào! Thầy cô đã dày công dạy dỗ chúng tôi nên người, giúp chúng tôi biết thế nào là lòng nhân ái, tính khoan dung độ lượng.

Tôi không thể giải thích vì sao tôi lại có cảm giác ngôi trường Hưng Yên yêu dấu chính là ngôi nhà thứ hai của tôi, còn tất cả mọi người trong trường đều là những người thân quen của mình. Phải chăng là do tôi đã tìm được một cảm giác vui vẻ và sự tự tin ở nơi đây? Không phải ai khác mà chính các thầy cô – những con người mà ông trời đã ban tặng cho thế giới này, mang bên mình một trọng trách vô cùng quan trọng. Đó là truyền đạt sự hiểu biết rộng lớn của mình cho những thế hệ học trò chúng tôi sau này. Tôi rất biết ơn tất cả những gì mà thầy cô đã chỉ bảo, giúp tôi có được một tầm hiểu biết rộng lớn về cái thế giới mênh mông xung quanh mình. Không chỉ vậy, thầy cô còn chính là sợi dây vô hình nối kết tình bạn của chúng tôi. Chính các thầy cô đã tạo nên những khoảng thời gian giúp những đứa học trò gặp gỡ, tìm hiểu nhau hơn.

Thầy cô cũng như là cha mẹ của chúng tôi. Dần trưởng thành theo thời gian, giờ đây tôi mới hiểu rằng làm giáo viên chưa hẳn là sung sướng. Đó phải cuộc sống của người thầy, người cô chỉ dừng lại ở việc đến trường, đứng trên bục giảng dạy học thôi đâu. Khi trở về bên mái ấm gia đình, người giáo viên lúc nào cũng canh cánh bên mình nỗi lo về những đứa học trò của mình, miệt mài bên từng trang giáo án đến khuya, có lúc nào được tận hưởng trọn vẹn những giây phút sum họp ấm cúng bên gia đình đâu chứ!

Tôi nguyện khắc ghi trong tim những công ơn lớn lao của thầy cô giáo với niềm kính trọng nhất. Thầy cô ơi, những kiến thức được thầy cô đúc kết thành những tinh hoa của nhân loại qua bao thế hệ đã giúp con nhận ra rằng: những gì mà ta thu thập được từ kho tàng kiến thức rộng lớn sẽ tan biến đi vào một khoảng không gian trống một khi chúng ta nhụt chí và lùi bước. Thầy cô đã gieo những hạt giống của trí tuệ vào tâm hồn trong sáng của những đứa học sinh, là người cảm bó đuốc tri thức của nhân loại soi đường chỉ lối cho thế hệ học trò.

Ôi! Tôi ước sao mình mãi là đứa học trò yêu dấu của thầy cô, mặc dù biết là không thể được. Tuy vậy, tôi vẫn cầu mong là các thầy cô sẽ mãi tiếp tục dẫn dắt nhiều thế hệ măng non bước qua cánh cửa dẫn đến một vùng đất kì diệu. *Thầy cô ơi! Con không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào nữa?! Con chỉ muốn cảm ơn các thầy cô vì tất cả những điều hay, điều bổ ích mà thầy cô đã truyền đạt đến thế hệ học sinh chúng con. Những người lái đò của một tương lai rộng mở....*

Cảm ơn vì đã đến bên con . . . .

Ngày xưa ngày xưa, trên trái đất xinh tươi có một đàn chim ca hát chào đón cô giáo chủ nhiệm mới... Thiên sứ đã giao nhiệm vụ cho cô giáo ấy phải đưa những cô, cậu bé lần lượt lên đò sang bờ bên kia của kiến thức và đỉnh cao của thành đạt.... Đều đặn hằng năm cô giáo ấy lại đón rồi đưa, lại chắp thêm đôi cánh cho những khóa học trò vừa ngoan vừa dễ thương và hãy còn ngây ngô khờ khạo bay vào bầu trời xanh... Và giờ đây khi những năm cũ đã qua, năm nay cô giáo đó lại tiếp tục đưa tôi - một đứa học trò nhỏ đến bến bờ vô tận của tri thức.

Chắc các bạn đang thắc mắc không biết cô giáo mà mình muốn nói đến là ai phải không? không phải để các bạn phải chờ lâu đâu. Đó chính là giáo viên chủ nhiệm lớp 10DC3 - cô Lê Phương Bình- người mẹ thứ hai mà thiên sứ đã mang đến cho chúng tôi .

Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô là nụ cười dễ mến, cô cực kỳ dễ thương, và ấn tượng khi nhìn ngoài không ai có thể đoán được tuổi thật của cô! Tôi đã nghe các anh chị khóa trước kể lại cô giảng bài rất hay và rất gần gũi với học trò, ngày đầu tiên học cô thì tôi đã chứng thực ngay được điều đó. Cô giảng bài rất có hồn cùng với

những ví dụ khá là thú vị đã như cuốn hút tôi vào bài cô giảng. Đó là những ấn tượng ban đầu, để rồi từ những ấn tượng này đến ấn tượng khác tôi lại càng hiểu và dành nhiều tình cảm cho cô hơn. Không biết là cô có cảm nhận được những tình cảm mà tôi dành cho cô không nhỉ? Chắc là không đâu. Tình cảm đó là sự biết ơn từ những bài học cô đã dạy cho tôi, là lòng kính trọng, là sự ngưỡng mộ về sự nhiệt huyết và trái tim yêu nghề của cô... Cũng là tình cảm của một đứa con gái dành cho người mẹ của mình. Tình cảm đó cứ mãi ấp ủ trong tôi rất nhiều, nhiều tới nỗi tôi không biết phải bắt đầu từ đâu và kết thúc như thế nào nữa...

Tôi không phải là một học sinh giỏi môn sử, nhưng những bài tôi viết ra có thể được coi là khá nếu không nói là quá tệ. Dù trong lòng tôi có rất nhiều tình cảm dành cho cô nhưng tôi vẫn không thể viết ra một bài hay bất cứ cái gì có thể gọi là hoàn chỉnh để có thể nói hết được tình cảm của tôi dành cho cô được. Việc duy nhất mà tôi có thể làm được là bây giờ ngồi đây, viết lên những dòng chữ này để có thể nói lên tất cả tình cảm, suy nghĩ xuất phát từ tận trái tim tôi.

Từ trước tới giờ tôi là một con bé không thích môn sử, tôi có thể đọc các tác phẩm sử học và cuốn sách dài tập nhưng đối với tôi môn sử là môn gắn liền với những cái ngáp dài, ngáp ngắn, một cách ngán ngẫm. Nếu bạn bảo tôi kể lại một cuốn sách, một tiểu thuyết dài tập thì dù có phải ngồi suốt suốt cả một ngày hay lâu hơn thế nữa thì tôi vẫn có thể kể cho bạn nghe với toàn bộ những gì mà tôi đọc được bằng tất cả lòng say mê. Nhưng nếu bạn bắt tôi phải đọc và hiểu về một bài hay viết ra những sự kiện nổi bật thì quả là một cực hình đối với tôi, tôi thích sự thực tế, thích những cái gì đơn giản có thể chứng minh, và có sẵn một kho tàng công thức để giải quyết như môn toán, lý, hóa. Có lẽ vì vậy mà môn sử đối với tôi là quá khó. Thường thì người ta đâu có thể làm tốt những gì mà người ta không thích, và tôi cũng vậy. Mẹ tôi là một họa sĩ, một nhà thơ, yêu thơ văn một cách lạ lùng. Mẹ thường nói tôi là một con người quá đổi khô khan và thực tế. Khi nghe mẹ nói như vậy tôi chỉ cười mà không hề phủ nhận điều đó, vì bản chất con người tôi vốn dĩ là như vậy. Thơ văn dường như là một cái gì quá xa xỉ đối với tôi. Tôi chỉ thích là người đọc những cuốn sách hay chứ không thích là người viết ra những cuốn sách đó.

Rồi một ngày có một thiên sứ đã mỉm cười với tôi và Người đã mang cô đến, khi đó thì mọi việc đã đổi khác. Cô thường nói với chúng tôi "mỗi em nên tìm và thuộc cho mình một sự kiện nổi bật mà mình thích, tìm ra cái hay của nó, như vậy tâm hồn sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, yêu thích môn học hơn", tôi không hiểu câu nói đó của cô cho lắm tôi không thể tìm cho mình được một câu thơ mà tôi yêu thích cũng như việc bắt tôi phải yêu thơ là hoàn toàn không thể. Nhưng giờ đây, tôi đã có thể hiểu và cảm nhận được một phần nào đó của những bài qua lời giảng của cô. Sự nhiệt tình, nhiệt huyết của cô đã truyền cảm hứng vào con người vốn khô khan của tôi. Những bài viết văn sau đó đối với tôi không còn là quá khó, mà trôi qua thật dễ dàng khi những lời giảng của cô vẫn còn vang vọng bên tai.

Không chỉ là cô giáo đối với tôi, cô Bình còn là một người "mẹ" luôn luôn lắng nghe và luôn cho tôi những lời khuyên để tôi có thể biết mình làm gì. Đã có nhiều lần tôi nói chuyện, tâm sự với "mẹ", qua những lần nói chuyện, tâm sự ấy tôi thấy mình trưởng thành lên nhiều lắm. Ở "mẹ" có những điều mà tôi không hề có và tôi biết là tôi phải học ở mẹ nhiều thứ lắm. Đó là sự lạc quan, vui vẻ, tấm lòng vì người khác và quan trọng nhất là phải luôn luôn sống thật với lòng mình.

Đó là toàn bộ những tình cảm của tôi đối với "Đại Bos" của tôi! Còn bạn thì sao? Bạn chắc chắn phải có một thời cắp sách đến trường, dù là ở đâu, dù bao lâu thì chắc chắn bạn cũng có những kỷ niệm về trường lớp, thầy cô, bạn bè. Kỷ niệm vui, buồn, hồi ức về thầy cô, bạn bè, trường lớp, đều đáng để nhớ và trân trọng. Có lẽ, khi còn ngồi trên ghế nhà trường không ai trong chúng ta cảm nhận được hết hơi ấm từ bạn bè, từ những lời răn dạy của những tâm hồn trên bục giảng. Một số người trong chúng ta, thấy những lời răn đe, trách móc của thầy cô là thừa và lấy làm khó chịu vì tất cả những điều đó, chỉ muốn nhanh thật nhanh tốt nghiệp để bay xa thật xa những ngày tháng gò bó bên những thầy, cô với bảng đen và phấn trắng. Nhưng thế rồi? Khi đã xa, bạn sẽ cảm thấy như mình đã đánh mất thứ gì đó rất lớn trong đời. Chẳng còn những lời răn đe, chẳng có trách phạt và chẳng thể lớn lên thêm được nữa. Không còn những người hướng dẫn trong đời, chúng ta phải tự học hỏi, tự

rút tĩa kinh nghiệm từ những bài học có thật trong cuộc sống. Và những bài học thực tế của cuộc sống thì không còn khô khan nữa, nó sinh động, nó nóng hổi và chúng ta không có nhiều cơ hội để làm sai, vì khi làm sai chúng ta phải trả giá chứ không đơn giản là lời răn đe ngọt ngào vô hại. Đến khi đó bạn mới hỏi: “Còn ai nhớ, ai quên con đồ xưa...?” Lúc đó phải chăng là muộn lắm không? hãy quý trọng những năm tháng học trò, hãy cố gắng tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời mình. Có thể bạn không tin tôi, nhưng những thầy giáo, cô giáo đang đứng trên bục giảng kia, họ không chỉ có bảng đen và phấn trắng, họ còn có tình yêu vô bờ dành cho bạn, cho tôi và cho những ai được gọi là học trò. Họ có cái gọi là tâm huyết với mỗi phần tương lai nhỏ bé. Chịu khó cảm nhận đi, chắc chắn bạn sẽ cảm thấy một định hướng cho tương lai của mình từ nơi thầy cô của bạn. Vì từ những bài học và lời răn dạy chúng ta sẽ lớn lên mạnh mẽ, sẽ góp nhặt được nhiều điều cho cuộc sống và những va chạm thực tế trong cuộc đời phía trước. Hãy sống hết mình cho những năm tháng quý báu mà các bạn sẽ có, đang có, và đã có các bạn nhé!...

Cuối bài viết này, tôi không thể quên nói lên lời tri ân đối với cô chủ nhiệm của tôi cùng với các thầy cô giáo đang đứng trên bục giảng trông người. Tôi kính chúc quý thầy cô có nhiều sức khỏe, hạnh phúc và gặt hái nhiều đóa hoa tươi thắm trong sự nghiệp của mình.

CƠ HỘI BỎ ZUEN

Nếu ai đó hỏi nhân vật nào kì quặc nhất lớp 10DC3 , tôi nghĩ ngay tới Tài tên bạn vành tai hết sức dị. Tụi con gái bảo đứa nào có vành tai như thế thì bunn xin thôi rồi

Tài là lớp phó học tập . Cô chủ nhiệm rất tin tưởng nó vì nó làm việc hiem khi nào sai sót . Cô chủ nhiệm” đặc cách” cho quang tham gia các buổi họp phụ huynh với vai trò thư ký. Lần nào đi họp về mẹ tôi cũng ken nó nức nở. Hừm, những gì mọi người thấy ở Tài chỉ là vẻ bề ngoài. Nó còn nhiều “ góc khuất” không phải ai cũng có cơ hội nhìn thấy, như chuyện nó lén rọc giấy trắng còn dư trong bài kiểm tra của tụi tôi để đóng thành sổ nháp, hay chuyện nó đứng ra nhận may đồng phục lớp rồi ăn tiền hoa hồng của công ty may. Những bí mật đó tôi tình cờ biết nhưng lại không có bằng chứng để đưa mọi chuyện ra ánh sáng.

Tuần trước , cả trường tôi xôn xao vì Tài có bài đăng báo. Thực ra nó chỉ cắt công đi gom những status hay trên facebook của bạn bè , gộp chung vào một chủ đề mà nó nghĩ ra . Vậy mà cũng lên được hai trang báo hoành tráng. Thiết đúng là một tên lầy chắt xám của bạn bè mà không thèm xin phép. Có một status tôi viết cách đây cả năm trời cũng được nó gom. Dù nó đã tặng tôi một cuốn báo thay chop lời cảm ơn, tôi vẫn bực bội .

Từ một tên vốn không thiết tha chuyện trường lớp, tôi bỗng nhiệt tình với các hoạt động Tài tham gia hoặc đứng ra tổ chức. Tôi muốn biết những bí mật khác của nó, xem tên bạn còn đeo mặt nạ trot lọt được đến bao giờ.

Tài chơi rất thân với Hồng thủ quỹ. Hai đứa nó thường hẹn nhau đi ăn sinh tố cuối tuần. Mới đây trong buổi sinh hoạt lớp. Hồng thông báo tiền quỹ tham hụt gần một triệu đồng vì học kì vừa rồi lớp tổ chức quá nhiều buổi học ngoại khóa. Bọn tôi phải đóng thêm bảy chục ngàn đồng mỗi đứa bù vào và gom luôn tiền cho buổi học nấu ăn cuối tuần sau.

Những lần đóng tiền quỹ trước, Hồng đều không công khai các khoản đã chi. Bọn tôi chỉ được thông báo là quỹ lớp còn hay hết, mỗi đứa sẽ phải đóng thêm bao nhiêu... Lần này tôi đứng lên góp ý với Hồng, rằng nó lên công khai các khoản để lớp tiện theo dõi. Rồi tôi nói thẳng muốn xem sổ ghi chép của thủ quỹ. Hồng ngạc nhiên lắm. Nó nói sổ cái ở nhà này, tôi có thể xem vào tuần sau. Tan học , Tài và Hồng tìm gặp tôi. Bà đưa vào quán sinh tố gần trường. Tài đi thẳng vào vấn đề chính:

-Có phải cậu nghi ngờ Hồng ?

-Tại sao cậu không nghĩ đơn giản là tớ chỉ muốn xem nó chi tiêu có hợp lý không ?

- Tôi vẫn lại –Tớ sẽ góp ý để lần sau tiền quỹ không còn bị thâm hụt nữa.

Tài im lặng. Cái Hồng ngồi im như tượng . Tôi thấy mắt nó đỏ hoe như sắp khóc. Đợi tôi uống một hơi cạn sạch ly sinh tố, Tài nói:

-Tôi nay đích thân tớ sẽ đem sổ tới nhà cậu và sẽ trả lời mọi câu hỏi của cậu

Tài tới thật , cùng với Hồng . Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cuốn sổ ghi chép của Hồng. Có vẻ như nó được ráp lại từ những tờ giấy nháp vì giấy sổ khâu tay khá vụng về

-Ba nghe tôi mức không mua nơi quyền sở cho tư tư tề được ha Hồng ? Tôi chăm chú.

-Sổ tớ tự làm cho Hồng đó – Tài nói

Có nhiều bất ngờ khi đọc sổ. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa là bên cạnh các khoản chi những gạch đầu dòng bằng bút đỏ, là các khoản thu không rõ từ đâu, khi thì vài chục ngàn, khi lên tới vài trăm ngàn. Tất cả đều được gom vào quỹ Học bổng 10DC3, cái tên mà cả lớp chưa từng nghe lần nào. Tôi hỏi Tài, Nó nói rằng đó là tiền nó tự “ xoay “ được. 2

-Cậu đi làm thêm hả ?- Tôi lơ mờ nhận ra điều tôi không ngờ tới

Không . Tiền hoa hồng của công ty may đồng phục lớp, tiền photo tài liệu cho lớp tớ thương lượng được giá rẻ hơn , cả nhuận bút báo tớ mới lấy nữa ...

Tài còn liệt kê thêm nhiều khoản nữa , nhưng tai tôi đã đi rồi .Hồng đã bót căng thẳng, vui vẻ kể cho tôi về dự án gây quỹ Học bổng của lớp và người nảy ra ý tưởng đó là Tài. Đúng lúc tôi cảm thấy lung túng nhất. Tài vỗ vai tôi:

-Cậu nghi ngờ cũng phải. Hồng làm thủ quỹ không chuyên nghiệp gì cả. Lớp phải bù tiền quỹ hết lần này đến lần khác. Nếu ai bức xúc mà cũng chọn cách im lặng, tớ không biết mọi chuyện còn đi xa đến đâu. Dù sao bọn tớ cũng cảm ơn cậu!

Ba đưa cười tí. Hai vành tai Tài giãn ra. Lần đầu tiên tôi không cảm thấy ác cảm với đôi vành tai đó nữa. Tôi chỉ tự trách mình lâu nay bỏ quên nhiều cơ hội, như cơ hội để biết về các công việc thầm lặng mà những người bạn như Tài đang thực sự làm.

CHIA SẺ THẬT, CẢM XÚC THẬT <3

Hãy kể lại một bi kịch bạn từng gặp phải vì quá béo/ quá gầy

Hội “bánh mì” tử tế

Đỗ Ý: Đi ở trọ, mình phải trả thêm tiền nước vì bà chủ bảo máy mạp nên hao nước hơn.

Phương Thanh: Được bạn trai lái đi chơi bằng xe đạp rất lãng mạn nhưng lúc lên dốc thì xe bốc đầu, cả hai ngã lăn quay. Huhu.

Hồng Ly: Bị tội con trai chê béo nhiều quá, tức giận quá ầm lên: “Khi tao chết đi tao sẽ làm oan hồn ám ảnh đi theo chúng mày!”. Nó làm câu tình rui: “Thôi đi! Hồn mày làm sao mà bay được!”. Huhu.

Tên Anh: Ngồi trước chợ dưa bạn, nó nói: “Thần hình mày thật tuyệt vời! Tao không bị đui chửi nắng nào hết”.

Mai Huyền: Đưa bạn đi đo cân nặn ở máy tự động. Giọng một chị từ cái loa: “Cầm chen lần, từng người một” ... Vẫn là hơn một người.

Hội “kẹo que” than thở

Thanh Hà EXO-L: Một lần chụp hình lớp, mình lên sau nên đứng nép ở cửa, bọn nó bảo: “Vô đây đứng ne, máy đang đo một hồi gió lùa máy đi mất, bọn tao biết ăn nói với ba mà máy sao đây?”.

Thiên An: Lũ bạn nó bảo: “Đi học mà đừng có cầm ô để che mưa, bọn tao không có tiền thuê trực thăng đi tìm máy về đâu!”

Thủy Trúc: Trời mưa đông, thằng bạn học nó đưa cho ba lô của nó bảo rằng: “Cầm lấy không lát mà bay mất” Lúc học lớp 8 tui mới có 35kg. Giờ là lớp 10 tui vẫn 35 kg!!! *lật bàn*

Các kiểu troll “sờn gai ốc” của thầy cô bạn là...?

Cô giáo: Bạn lớp trưởng hôm nay học bài chưa? Cô mời bạn gái ngồi cạnh lớp trưởng nhé!

#team_ngoài_gần_tên_lớp_trưởng

Dương Thị Nga : Giờ GDCD, cô giáo giờ sổ điểm ra bài cũ, mời em số 24 lên bảng (là mình):

“Em học bài chưa?”

-“Dạ chưa ạ!”

-“Giờ, cô cho em 10 điểm về chỗ”.

Không biết vì sao mình được 10 điểm, sau phát hiện ra ngày hôm đó bài cũ là bài trung thực...

Thanh Lương: Giờ Toán kiểm tra bài cũ...

Giáo viên: Ở không ai giờ tay à? Lớp trưởng đâu? Lên bảng nào!

Giờ Văn: Như trên.

Giờ Địa: Như trên.

Giờ Sinh: Như trên.

Các giờ còn lại: Như trên.

Từ đó biết thân mình luôn là bia đỡ đạn...

Thế Anh: Cả lớp lấy giấy ra làm bài kiểm tra cho thầy, sau đúng một tiết làm bài, đến lúc nộp bài thầy lại phán: “Thầy đùa đây, bài này chỉ để ôn tập thôi các em ạ!”...

Nguyễn Tiết kiểm tra, cô bảo: “Một là các em ngồi tôi trông, hai là tôi trông các em ngồi. Chọn đi!”

Đoàn Anh Phiến: Dọn phòng thực hành... Thầy: “Thầy đóng cửa về trước các em về sau nhé!” (Thầy giữ chìa khóa)

Đoàn Nguyệt: “Tuần sau cô sẽ kiểm tra một tiết. Các em nhớ học bài nha!” – thế là chúng nó học điên cuồng, học

CÂU CHUYỆN ĐỀ HỌC

Em ạ,

Em hãy thử gõ tên Micke Ekvall lên Google nhé! Đừng ngạc nhiên vì có vài tấm hình “kì kì” xuất hiện. Đây là vận động viên marathon người Thụy Điển, anh “nổi tiếng” với bức ảnh “phọt ra ngoài quần” khi tham gia chặng đua dài 21 km. Khỏi phải nói, đây là một trong những khoảnh khắc “í ẹ xí hổ” nhất thế giới khi Micke chạy hàng ki-lô-mét trong tình trạng vết chất thải chảy dài từ quần đến đầu gối, bốc mùi, mọi người xung quanh ngoài nhìn kiểu “sao anh không vào nhà vệ sinh cho rồi”. Thậm chí Micke còn được đặt biệt danh “anh chàng í đùn”. Khi phóng viên hỏi tại sao anh không dừng lại để thay đồ, anh giải thích: “Không, tôi sẽ lỡ mất thời gian. Nếu tôi bỏ cuộc một lần, tôi sẽ dễ dàng bỏ cuộc thêm lần nữa, lần nữa và nữa. Nó sẽ trở thành thói quen”. Thực ra anh về thứ 21 chung cuộc, bất chấp cơn đau bụng hành hạ nửa chặng đầu, và tình trạng “muốn độ thổ” nửa chặng cuối. Cũng cùng cuộc thi năm sau, anh về thứ 9. Năm 2014, anh phá kỉ lục quốc gia và đại diện Thụy Điển tham dự Giải vô địch Điền kinh châu Âu.

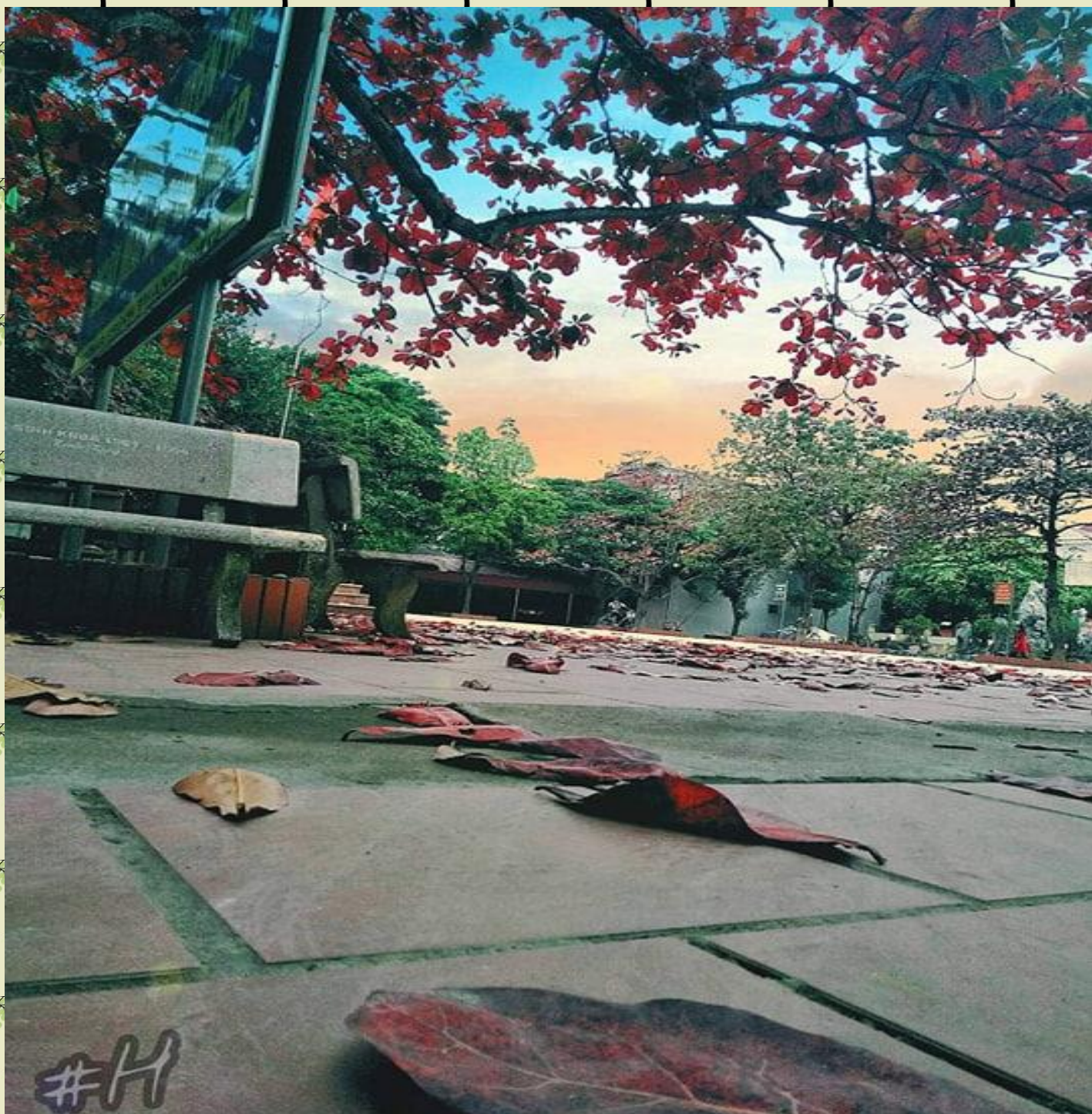
Thông điệp qua câu chuyện của Micke Ekvall quả dễ hiểu: Đừng bao giờ bỏ cuộc. Dù rằng mọi người mọi người đang nhìn bạn với con mắt dè bieu, bạn thì muốn tự đào hố chôn mình, hãy cứ băng băng mà về đích!

Từ hình ảnh bị chế giễu đến câu chuyện truyền cảm hứng là cả một quá trình dài. Micke đã kiên trì tập chạy mỗi ngày để tạo nên kỉ lục mới. Cảm giác mặc cảm, xấu hổ chẳng thể nào vút bỏ trong ngày một, ngày hai, nhưng kỉ tích nào cũng có xuất phát điểm khá đơn giản: Không bỏ cuộc. Suy nghĩ tích cực giống như “cục sạc”. “Pin năng lượng” của em đang “chai”, nhưng đừng rút sạc nhé, hãy cứ giữ kết nối, rồi mình lại tìm thấy nguồn năng lượng mới, mạnh mẽ, bền bỉ hơn.

Anh sẽ kể em nghe về một cô bạn ở lớp anh ngày xưa. Cô bạn này trượt đại học, cũng buồn rầu, lần họp lớp nào cũng trốn hết. Rồi năm sau, bạn anh ôn luyện miệt mài và đậu ngành Kiến trúc. Sau đó, bạn bè trong lớp khi nhắc đến cô bạn này thì nói rằng bạn đang học kiến trúc, mỗi lần nộp bài là ngồi vẽ đến 3, 4 giờ sáng... và hiện tại bạn ấy đang vẽ thiết kế nhà cho khách hàng. Lúc đi họp lớp, bạn bè toàn tám chuyện đang làm gì, cặp kè ai hay đang “cua” ai thôi. Anh nhận ra rằng chẳng ai từng nhớ đến việc bạn anh đã vào đại học chậm hơn 1 năm so với mọi người!

Em biết không, mọi người thường sẽ cập nhật những status mới nhất cho cùng một sự việc, nhân vật. Chuyện đậu, rớt lại thuộc vào những câu chuyện nhanh nhớt, chóng quên, để rồi đến

một thời gian nào đó, mọi người chỉ nhớ những việc mà em đã và đang làm được. “Trạng thái” hiện tại của em là “rớt đại học, buồn bã”, hãy chuyển nó thành “quyết tâm ôn luyện, hy vọng”. Và biết đâu năm sau sẽ là “vượt vũ môn, hạnh phúc”!

CHUNG TÔI ĐÃ TỪNG NHƯ VẬY

- 1 Thầy giáo thu mất điện thoại, tớ lên lấy về, cuối cùng thầy mua cái mới dền cho tớ
- 2 Trong lớp có một bạn nữ có tiếng cười rất đặc biệt, vừa to vừa vang. Tớ lấy điện thoại ghi âm tiếng cậu ấy cười, làm chuông điện thoại. Có một lần trong giờ tự học, cả lớp đang vô

cùng yên tĩnh, bỗng điện thoại tó vang lên, trong lúc cả lớp đang àm àm, thầy chủ nhiệm bỗng nhiên bước vào, rồi chỉ bạn nữ đang mắt nhắm mắt mở kia máng: “Tự tăng 8 tôi đã nghe tiếng cô cười rồi! Cô vui cái gì đấy hả?! Hả?!!”

3 Giờ tự học, nằm vật ra bàn ngủ, đột tai nghe lên rồi bảo với đứa ngồi cạnh: “Thầy chủ nhiệm đến thì gọi tao nha”. Cô Toán đứng phía sau: “Được!”.

4 Chăm chỉ học Toán cả một học kì, cuối cùng tới lúc kiểm tra, chỉ biết viết mỗi chữ: “Giải”.

ĐAM BẠN TÔI TUY HỌ KHÔNG HOÀN HẢO, NHƯNG...

1. Tôi có một đám bạn, suốt ngày rủ đi ăn và mua đồ. Tốn tiền vãi ~ ~
2. Tôi có 1 đám bạn và chúng nó toàn tú thân kinh. Nhưng tôi lại hạnh phúc vì điều đó
3. Tôi có 1 đám bạn, không sang chảnh, không cầu kì, không tính toán, mưa to nắng to lạnh co ro người vẫn rủ nhau đi chơi, gần không đi, thích mua đường, ăn xong chỉ muốn đê đũa nào xấu số ra trả.
4. Tôi có một đám bạn. Chúng nó đều có bồ. Chỉ mình tôi là không
5. Tôi có 1 đám bạn là con trai, không bao giờ coi tôi là con gái. Mỗi khi nhậu nhẹt chúng nó lại gọi. Chỉ cần ai có chuyện buồn thì những thằng còn lại bỗng nhiên trở thành bờ vai dựa dẫm tinh thần kiếm bạn nhau, tài xế bla bla. Mỗi người một tính cách hoàn toàn khác nhau... nhưng chúng tôi vẫn là 1 đám bạn
6. Tôi có 1 đám bạn. Chúng nó không xinh cũng chẳng giàu, mỗi đứa một cá tính riêng nhưng độ điên thì khỏi nói. Giá sau này mãi mãi tất cả đều không xa nhau thì thật tốt biết mấy. Nhưng vì ước mơ của mỗi người chỉ cần giữ liên lạc, tình cảm vẫn không nhạt là đủ rồi.
7. Tôi có 1 đám bạn. Cãi nhau cũng được, đánh nhau cũng được. Đời này chẳng lường trước được việc gì có thể xảy ra. Cãi nhau là chí cốt rồi hãy dành cho nhau chữ tôn trọng. Cùng nhau tiến lên nhé những người anh em
8. Tôi có 1 đứa bạn, dẫu đâu cũng đi cùng tôi, làm gì cũng làm cùng tôi. Là đứa luôn luôn nói đồng ý với bất kỳ đề nghị nào của tôi, thỉnh thoảng nó cũng từ chối, vì lo cho sức khỏe của tôi, bài tập của tôi và cả nhiệm vụ ở nhà tôi chưa kịp làm. Nhưng khi tôi có ý

định làm gì nhưng lại không làm, thì nó lại muốn tôi tiếp tục làm và khuyến khích tôi
loàn như vậy. Nó là bản thân tôi.

9. Tôi có 1 đám bạn... Thật ra tôi chỉ có vài người bạn, tôi chỉ mong 1 điều duy nhất là
không ai bỏ đi.

THANH XUÂN CHÚNG TA ĐÃ MẤT NHỮNG GÌ ??

Bạn đã bao giờ tự hỏi mình thanh xuân là gì chưa? Bạn, tôi, cô ấy, mỗi chúng ta sẽ có một câu trả lời cho riêng mình. Hằng hà trái tim là hằng hà cảm nhận.

Thanh xuân chính là người ấy đứng ở nơi đó cứ nói mãi chẳng ngừng, bạn ở bên cạnh nghe mãi chẳng ngừng, nhưng bạn chẳng bao giờ có đủ dũng khí tiến lên, hôn lên đôi môi xinh đẹp của người ấy.

Thanh xuân là một vở kịch không có diễn tập trước, bạn cứ diễn mà chẳng quan tâm đến thứ tự lên sân khấu của bất kì ai. Thanh xuân là bị từ chối hết lần này đến lần khác, rồi lại kiên trì hết lần này đến lần khác. Thanh xuân là thời điểm học được cách yêu cũng như hi sinh không cần hỏi đáp.

Thanh xuân là tay trong tay, ngồi trên một chuyến tàu không bao giờ quay trở lại. Thanh xuân là sống một cuộc đời mà mình muốn sống. Thanh xuân như một cuộn giấy vệ sinh, nhìn thì dày, vậy mà dùng tới dùng lui đã hết từ lúc nào không hay.

Thanh xuân chính là vào sai thời điểm gặp được đúng người. Thanh xuân là dù lựa chọn cái gì đều sẽ có điều tiếc nuối. Thanh xuân là cái mụn mọc chưa hết, lời nói chưa xong, mà giờ học đã kết thúc, khuôn mặt đã mơ hồ.

Thanh xuân là ích kỉ. Lấy đủ kiểu lí do làm tổn thương người khác, nhất là những người yêu thương ta, để rồi đến cuối cùng, phải dùng một quãng thời gian rất dài để sám hối.

Thanh xuân là một chồng sách như núi nhỏ trên bàn, từng chiếc từng chiếc ruột bút hết mực, và từng gói từng gói cafe hòa tan trong đêm.

Thanh xuân là uống đến đồ gục, hát đến khàn họng, cười đến rơi lệ, khóc đến bò nhòai.

Thanh xuân là lần đầu tiên đi xa. Nếu có thể, tôi nhất định sẽ nói với bạn tôi đừng bao giờ từ bỏ ước mơ của mình. Thanh xuân là lần đầu tiên yêu. Nếu có thể, tôi nhất định sẽ không khiến đám bạn phải chờ dài vì sao chúng tôi không ở bên nhau. Thanh xuân, là lần đầu tiên hiểu rõ. Nếu có thể, tôi nhất định sẽ trân trọng từng chút kỷ niệm, từng chút hồi ức đã qua ấy.

Thanh xuân là đoạn chuyện cũ muốn viết thành truyện mà chẳng thể đặt bút. Có những nhân vật không dám nhớ lại, sợ viết ra rồi sẽ làm thay đổi cả hương vị của câu chuyện, cuối cùng, chỉ có một cái mở đầu và một cái kết thúc, những tình tiết ở giữa chỉ đặt ở trong lòng, cuối cùng thứ có thể viết ra được lại là câu chuyện của người khác.

Tất cả kết cục đều đã viết, tất cả nước mắt cũng đã rơi, lại chợt quên bắt đầu như thế nào. Đó là vào một ngày hè không thể quay lại của rất nhiều năm về trước, dù tớ có đuổi bước kiếm tìm, cậu của ngày ấy cũng vụt qua như bóng mây. Nụ cười trên khuôn mặt cậu thật nhẹ thật khẽ, dần biến mất sau vùng xa khuất hoàng hôn. Mở trang kết của sách nay đã ó vàng, vận mệnh khiến nó đóng lại một cách thật vụng về. Tớ vừa đọc vừa khóc, nhưng không thể không thừa nhận, thanh xuân là một cuốn sách đầy vội vã.

Thanh xuân là một thời khắc thuộc về quá khứ, khi ấy cuộc sống của bạn tràn ngập những khả năng, những khát vọng, bạn cũng hiểu bạn có thể có vô số tương lai tốt đẹp, bạn sẽ cảm thấy mình chính là người sẽ nắm giữ vận mệnh của chính bạn trong tay. Và rồi tới một lúc nào đó bạn phát hiện bạn đã mất đi cái cảm giác nắm được mọi thứ trong tay ấy, bạn quay đầu nhìn lại, đường sinh mệnh của bạn như những đường rối rắm tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, lúc này, bạn có lẽ sẽ biết hóa ra tương lai của bạn cũng có phạm vi nhất định. Thế nhưng, bạn vẫn sẽ nhìn thấy thời khắc này, khoảnh khắc kia, logic khắc nghiệt của hiện thực còn chưa bắt đầu. Tới khi ấy, bạn mới có thể biết, đó chính là thanh xuân của bạn. Vậy nên chúng ta chưa bao giờ nắm chắc được thời gian, mà thời gian mới là thứ cầm giữ được chúng ta.

Nhưng bạn ạ, suy cho cùng, thanh xuân cũng không phải thời gian, mà là cảm xúc. Thanh xuân không phải một gương mặt xinh, một bờ môi đỏ, một vòng tay dịu dàng, mà là ý chí cao xa, là tương tượng khoáng đạt, giống như một thứ cảm xúc đầy nóng cháy. Thanh xuân như con suối sâu tuôn chảy dọc sinh mệnh.

Thanh xuân là thứ khi bạn trải qua thì không mấy may để ý, đến khi qua rồi mới bằng lòng đánh đổi tất cả để lấy lại.

Tháng năm như nước chảy, thanh xuân không hồi hận. Không có ai mãi mãi 18 tuổi, nhưng luôn có những con người 18 tuổi. Bầu trời của năm 18 tuổi là hoa nở, là trời xanh, là mây trắng, là những ánh mặt trời đan vào nhau, là tiếng cười, tiếng hò reo không ngớt. Thanh xuân, có những dịu dàng của mùa hè, cũng có những hăng hái của mùa hè. Có người so sánh, thanh xuân như một tia nắng buồn thương. Có lẽ là bởi thanh xuân như nước, dù mở ra hay nắm chặt, nó đều sẽ chảy xuống qua kẽ tay...

Đứng ở giữa ngã tư đường mang tên Thanh Xuân, nhìn lại con đường trưởng thành của chính mình, con đường phía trước còn rất dài, có ánh nắng long lanh, có ánh trăng trên người. Cuộc sống đã dành tặng chúng ta một món quà vô cùng quý giá, đó chính là thanh xuân. Một thanh xuân tràn đầy những năng lượng, chờ mong, khát khao, tò mò, đấu tranh, hy vọng và tin tưởng.

Ai không từng một lần tuổi trẻ, ai tuổi trẻ không từng một lần mắc sai lầm. Khi bạn có được thanh xuân, bạn có thể lớn gan đi làm những chuyện bạn muốn làm mà không phải lo bản thân sẽ đi nhầm hướng, chỉ cần bạn còn trẻ, dù bạn phạm phải lỗi lầm ra sao, dù ngã xuống bao nhiêu lần, bạn đều có cơ hội để làm lại. Đây chính là giá trị lớn nhất của cái gọi là thanh xuân.

Thanh xuân chỉ có một lần trong đời, hãy khóc, hãy cười, dám yêu, dám làm, bạn nhé! Vì dù cuối cùng, thanh xuân có qua đi, thì kỷ niệm cũng sẽ còn mãi, và vì những gì bạn đã trải qua sẽ hóa thành trải nghiệm, hun đúc nên bạn của ngày hôm nay...

Chúc tất cả chúng ta sống mà không phụ những tháng năm mang tên Thanh Xuân này!

THE END.....